

per part de molts científics, a l'extrem oposat, o sia a la negació absoluta de tota causalitat morbosa de l'erupció de les dents.

Cal posar les coses al seu punt.

Es evident que la sortida de les dents no causa les malalties infantils que abans es creia. Però tot metge que té un xic d'experiència en clínica infantil, sap perfectament que si bé de vegades l'erupció d'algunes dents és cosa molt fàcil i planera, sobre tot en nens molt sans i criats al pit, i fins a voltes és una gaia sorpresa pels pares, adonar-se que la criatura ja té una dent, generalment no passa així. Moltes vegades les criatures sofreixen petites molèsties els darrers dies de l'erupció d'una peça dental i l'anorexia, el desfici i malhumor de la criatura, l'insomni d'una o dues nits, la tendència a augmentar el nombre de deposicions, un brot de rino-faringitis, són un conjunt de símptomes que tots hem observat i que els pares experimentats coneixen prou bé. Així mateix, també és prou sabut com desapareixen tots aquests petits trastorns quan la dent ha sortit i retorna amb ella la placidesa i la tranquil·litat relatives en la llar de l'infant.

Aquests petits trastorns que l'erupció de les dents causa als infants, són generalment més o menys importants segons l'estat de salut anterior de la criatura. Un infant castigat per dispèpsies anteriors o per infeccions repetides, que probablement hauran ja retardat la normal evolució dentària, i sobre tot, si aquesta té lloc en ple estiu, és molt més fàcil que produeixi trastorns.

L'erupció de les dents no es produeix sempre exactament a la mateixa edat i dintre d'una salut normal es pot admetre un ample marge de temps en la sortida de les dents.

Només com a guia per les mares indicaré que:

dels 6 als 8 mesos, surten els dos incisius inferiors mitjos;

dels 8 als 10 mesos, els dos incisius superiors mitjos;

dels 10 als 12 mesos, els dos incisius laterals superiors;

dels 12 als 15 mesos, els dos incisius laterals inferiors i els quatre primers molars;

dels 17 als 18 mesos, els quatre uials;

i dels 22 als 24 mesos els darrers molars,

que completen les vint peces que componen el dentat de llet.

Aquestes vint peces dentals es renovaran més tard totalment i dels cinc als set anys van caient en el mateix ordre aproximat en què han sortit, per ésser substituïdes pel dentat definitiu.

L'erupció de les dents representa pel nen de pit un esforç molt important, que explica perfectament que produeixi alguns trastorn i en faciliti la presentació d'altres, sobretot si l'organisme de l'infant no funciona amb absoluta normalitat. Aquestes vint gèrmens dentals que es desenvolupen en el caire bucal dels maxilars i en ells s'arrelen i van desgastant les genives fins a travessar-les, no son pas moltes vegades un fenomen banal i obliquen a observar amb molta atenció a l'infant que ha de suportar-ho; ja que en aquells moments es realitza en ell un canvi important que assenyala noves possibilitats al tendre organisme.

En resum, no cal sobrevalorar, però tampoc menysprear absolutament les possibilitats patològiques de la dentició.

A. Prong

Metge de número de la Casa de Maternitat.